

ДЕВНИ ПЕРИ

Превод от английски език
Милена Илиева

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Stone Princess*

Copyright © 2020 by Devney Perry

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Вили Вълканова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2645-6

ПЪРВА ГЛАВА

ПРЕСЛИ

Онова днес ли беше?
Онова днес ли беше.

Онова днес ли беше.

Няма много начини да разтълкуваш толкова кратко изречение, нито да търсиш скрити значения, като променяш смисловото ударение.

онова днес ли беше

Вече не помня колко пъти произнасях на глас съобщението от Джеремайя, знам само, че всеки път звучеше еднакво отвратително. Мръсникът дори не си беше направил труда да сложи въпросителен знак или точка като пояснение.

Думите загрозяваха екрана на телефона ми и аз го изключих ядно. Нямах смисъл да ги чета за сто и първи път. Само това правех от събота насам.

Краткото изречение слагаше точка на всичко. Получих го малко преди началото на сватбената ни церемония – сватбата, за която той беше забравил. Не, не ми беше писал в пристъп на паника. Не беше задръстил гласовата ми поща с извинения. Не беше шофирал три часа от Аштън до Клифтън Фордж, за да падне на колене и да ме моли за прошка.

Онова кратко изречение се свеждаше до една дума.
Край.

Ами, майната му. Майната му и на съобщението. И на годините, които бях пропиляла с мъж, който твърдеше, че ме обича, но нямаше никаква представа как да го покаже. Лишил ме бе дори от удовлетворението да го разкарам очи в очи. Или пък той така предпочиташе да сложи край – като ме зареже пред олтара в деня на сватбата ни.

В събота съобщих на гостите, че сватбата се отменя, и прекарах вчерашния ден в сълзи. Оплаквах разбитото си сърце и чаках жестокият махмурлук да отmine. Пресли Маркс не беше от жените, които плачат за щяло и нещяло. Рано се отказах от сълзите, защото те водеха само до поредния шамар. Но вчера си поплаках на воля.

Плаках, защото съм пълна тъпачка. Жалка. Сама. Унижена.

Колко пъти ме бяха предупреждавали приятелите ми, че Джеремай не е стока? И колко пъти го бях защитавала аз? Колко пъти поглеждах голия си безименен пръст и си казвах, че не ми трябва годежен пръстен, защото скоро ще се сдобия с венчална халка?

Носът ме смъдеше отвътре и предвещаваше нова порция сълзи, но аз подсмръкнах решително и мигах упорито, защото не исках спиралата ми да се размаже. После прибрах телефона в чантата си и отворих вратата на джипа. Бялата боя отразяваше ослепително лъчите на утринното слънце.

Миналата седмица го закарах за основно почистване. Исках да блести, когато с Джеремай си тръгнем от сватбеното тържество. Исках купето да е идеално чисто, когато потеглим към Аштън.

По план днес трябваше да се местя.

Прибрала съм повечето си неща в кашони, наела съм

и ремарке. Подписаха сѐм договор за наем на един апартамент в Аштън, защото Джеремай временно живееше в сградата на рокерския си клуб – вече три години.

Каква глупачка си, Пресли! Каква ужасна глупачка си. Толкова бях заета с планове как да свържем живота си, че не забелязах най-важното. Годеникът ми нямаше нищо против да живеем на три часа път един от друг.

Сигурно днес трябваше да си остана у дома и да овладя някак щетите. Да се обадя на хазяина и да изгубя куп депозити. Вместо това, както всеки понеделник, тръгнах за работа. Е, имаше една разлика – отбих се в бакалията и оставих булчинската си рокля за хиляда долара в контейнера за дарения.

Сервизът на Клифтън Фордж присъстваше неизменно в живота ми вече десет години, а днес имах нужда от нещо познато. Отключих офиса, запалих лампите, после седнах зад бюрото си и се заслушах в тишината.

Пристигнах един час преди началото на работното време. Тишината нямаше да продължи дълго. Скоро в хангара щяха да дрънчат инструменти, в чакалнята щяха да си приказват клиенти, а в офиса да звънят телефони. Но засега беше тихо и спокойно.

Вдишах дълбоко с надеждата да усетя мириса на Дрейвън. Той умря преди три години, но понякога още ми се струва, че го надушвам. Уви, смътният полъх на „Олд Спайс“ и ментова дъвка вероятно бе плод на въображението ми.

Тази сутрин се събудих с мисълта, че съботната катастрофа с отменената сватба е само мой проблем, с който трябва да се справя без чужда помощ. И точно това щях да направя. Стъпка по стъпка и ден след ден щях да оцелявам.

Поне най-страшното вече бе зад гърба ми. Изправила

се бях пред гостите да им кажа, че годеникът ми е забравил за сватбата. В сравнение с това другото щеше да е лесно, нали? Въпрос на елементарна логистика. Някой трябваше да плати на барманите и кетъринга. Аз. Някой трябваше да върне подаръците. Аз. Животът ми щеше да продължи и един ден болката от предателството щеше да намалее.

Но само Джеремая ли беше виновен? Уви, не. Останала бях сляпа за признаците и глуха за истината. Трябвало е да сложа край на годежа ни преди години. Може би и аз бях страхливка като Джеремая.

Отърсих се от тези мисли и размърдах мишката да събудя компютъра. После отворих електронната си поща, защото трябваше да се подготвя за предстоящия работен ден.

Веднага щом разбяха, че съм дошла на работа, вместо да се ваям в самосъжаление у дома, колегите щяха да се струпат в офиса. И да надникват през десет минути, в случай че съм на ръба на нервна криза. Иначе казано, цял ден щях да се правя на смела и да слушам как момчетата псуват Джеремая като каруцари. За работа едва ли щеше да ми остане някакво време.

Да, щях да им повтарям, че съм добре, а те нямаше да ми повярват.

Не бях добре от много, много дълго време.

Останали ми бяха само три непочетени имейла, когато отвън отекнаха нечии стъпки. Металната стълба към апартамента над офиса вибрираше под тежестта на Исяя, един от нашите механици и мой приятел.

Поех си дълбоко дъх и се завъртях със стола към отварящата се врата.

– Добро утро.

– Здравсти, Прес. – Исяя влезе, облечен с избелели дънки и черна тениска. Късата му кестенява коса беше още влаж-

на. Той седна на стола пред бюрото ми и облегна лакти на коленете си.

– Хубаво е пак да те видя на този стол – казах аз.

Той се усмихна широко.

– Хубаво е пак да седна на него.

Исяя и съпругата му Женевиев живяха в Мисула през последните три години, докато тя учеше право. Сега се бяха върнали, Исяя щеше да работи отново в сервиза, а Женевиев – при ментора си в една малка правна кантора тук, в Клифтън Фордж.

– Как е Женевиев?

– Добре – каза Исяя и погледна към тавана. – Ей сега ще дойде. Няма търпение да започне отново работа. Днес е вторият ѝ първи ден в кантората.

– Как беше в апартамента снощи?

– Като в добрите стари времена. Не казвай на Женевиев, но тайно се надявам строителят да се забави малко с довършителните работи и ние да останем още седмица-две в старото гнезденце.

Преди да се преместят в Мисула, двамата живееха в апартамента над офиса, а Даш така и не го даде под наем. Старият им дом също като работата им ги чакаше да се върнат. Само дето нямаше да е техен дом за дълго. Купиха си нова къща в тих квартал и много скоро щяха да се преместят.

Но колкото и време да минеше, винаги щях да мисля за апартамента над сервиза като за дома на Исяя.

– Нямам търпение да видя новата ви къща.

– Първо на теб ще я покажем – каза той и усмивката му стана още по-широка.

Вгледах се в лицето му. Не бях свикнала да го виждам усмихнат така, но промяната беше за добро. Този Исяя нямаше нищо общо с изтерзания човек, започнал работа в

сервиза преди години.

И заслугата беше изцяло на Женевиев. Тя спаси моя приятел, върна живеца в очите му. Сътвори истинско чудо в малкия апартамент над нас.

– Какво? – Той избърса устата си. – Да нямам нещо на лицето?

– Не, просто се радвам да те видя щастлив.

Исаея въздъхна, усмивката му се стопи.

– Ти как си?

– Добре. – Първият отговор в този смисъл за деня. До края на работното време щях да го повторя още два пъти на пъти най-малко. – Не искам да говоря за това.

– Добре.

Знаех, че Исаея ще е единственият, който ще се съобрази с желанието ми, без да спори. Да го разцелуваш направо.

Двамата се сприятелихме бързо, сигурно защото само ние сме „външни“. Всички други в сервиза са бивши членове на „Тенекиените номади“, местния мотоциклетен клуб. Преди да се появи Исаея, единствено аз се правех, че не чувам тихите разговори на момчетата. Усещах кога присъствието ми в офиса е нежелано, и чинно тръгвах към пощата или банката. Затварях си очите за купоните, пиячката и жените.

Но после рокерският клуб беше закрит и животът в сервиза се промени. Наеха Исаея и когато другите си шепнеха тайни, с него си говорехме за наши неща.

Всяка сутрин пиехме кафе заедно. Говорехме си за маловажни неща. Аз не го питах за миналото му и защо е лежал три години в затвора. Той не ме питаше защо съм дошла в Клифтън Фордж и защо не искам да говоря за детството си. И въпреки това бяхме приятели. Имах му доверие.

И искрено се радвах, че отново е тук, у дома.

– Как върви в сервиза? – попита той.

– Има много работа. Наложих се да наемем двама механици на твое място.

Той сбърчи чело.

– Надявам се, че никой няма да загуби работата си, защото аз съм се върнал. Нали?

– Не, не се тревожи. С Даш говорихме и решихме да задържим и двамата за рутинните задачи, а теб да насочим към по-сложните неща. Момчетата ще те въведат в реставрирането и тунинговането.

– Нямам нищо против да сменям масло и да правя ре-глаж.

Магнах с ръка.

– Вече е решено.

Исая стана и отиде в чакалнята. Чух го да включва кафеарката.

Офисът се състоеше от два вътрешни кабинета и приемната, където работех аз. Един от кабинетите беше на Даш, собственик на сервиза и мой шеф. Другият преди беше на Дрейвън, бащата на Даш.

Дрейвън беше ръководил сервиза с години, преди да предаде щафетата на сина си. Не ми беше просто шеф, а семейство. Бих дала и последния си долар, ако можех да го върна за една прегръдка тази сутрин или онзи ден, в събота, като бащата, който да ме заведе до олтаря.

След смъртта на Дрейвън Даш ми предложи да се преместя в кабинета му. Той имаше отделна врата и щеше да ми осигури уединение, вместо да работя пред очите на клиентите в приемната, но аз веднага осъзнах, че не съм в състояние да седна зад бюрото на Дрейвън.

Никой никога нямаше да заеме мястото му, най-малкото аз.

Затова превърнахме кабинета в чакалня. Сложихме ди-

вани и голяма кафемашина.

Исая се върна с две димящи чаши в ръце.

– Благодаря – казах аз и поех с усмивка своята. Разбърках с дървената бъркалка пакетчето захар, което Исая ми беше сложил, и битата сметана с френска ванилия. – За кафето и за онова в събота.

Той вдигна рамо и отпи от своето черно кафе.

– Няма защо.

В събота, след като обявих на всеослушание, че сватбата се отменя, направих опит да избягам. Исая ме настигна, преди да съм се качила в джипа и да съм изчезнала в някоя черна дупка. После ме заведе в апартамента над сервиза по най-бързия начин. Емет и Лео, също механици в сервиза и мои приятели, дотичаха след него. Лео беше грабнал пътъом бутилка с текила от бара. Тримата ми наливаха шот след шот, докато не се отрязах на дивана.

– Май трябва да се заема с поляната отзад, да разчистя – промърморих под нос.

– Даш и Брайс свършиха повечето работа.

– О! – поклатих глава. – По дяволите. Не е трябвало да го правят, това е мое задължение.

Колко часа бях прахосала да планирам сватбата? Колко услуги бях поискала от приятели? *Каква загуба на време и ресурси.*

И сякаш не стига другото, Даш и Брайс ми бяха разчистили кашата.

Зад сервиза имаше голяма поляна, до неотдавна пълна със стари коли и резервни части. Винаги съм смятала, че това място има голям потенциал, ето защо попитах Даш дали може да го разчистя и да организирам сватбата там. Дрейвън го нямаше да ме отведе до олтара, но поне можех да се ожения тук, в сервиза, който той беше управлявал дълги години. И така да го включа символично в це-

ремонията.

Даш се съгласи, при условие че всички участват в меро-приятнето. Три уикенда се мъчихме като грешни дяволи от зори до здрач, докато разчистим бунището. Резервните части, повечето ръждясали, преместихме в другия край на имота. Избутахме старите коли на място, където нямаше да се виждат. Окосихме високата трева и отдолу се показва свеж зелен килим.

В четвъртък и петък сглобихме шатрата, докарахме масите и столовете. Бях толкова заета с украсата, че така и не планирах обичайната репетиция. И това беше най-голямата ми грешка – ако не броим избора на младоженец, разбира се. Ако бяхме направили репетиция, сигурно щеше да стане ясно, че Джеремай не смята да се появи на сватбата.

– Те нямаха нищо против да помогнат, Прес – каза Исая.

– Не, вината е моя и трябваше аз да си свърша работата.

– Виновен е Джеремай.

– Не – прошепнах аз. – Виновна съм аз.

Над нас се затръшна врата. С Исая погледнахме към прозореца, чакахме Женевиев да слезе по металната стълба и да влезе при нас в офиса.

– Добро утро. – Тъмната ѝ коса беше вдигната на хубав кок, облечена беше делово – изтънчена и идеална за Исая.

Той скочи да ѝ придърпа стол до своя и я държи за ръката, докато не седна.

– Много си хубава.

Не помнех Джеремай да ми е придърпвал стол. Ставал ли е някога, когато влезех в стаята? И толкова трудно ли е да направиш комплимент на годеницата си?

– Как си? – попита ме Женевиев със загрижени кафяви очи.

– Вчера беше ужасен ден. Отдавна не се бях напивала така, за нищо не ставах. – С часове висях над тоалетната чиния и повръщах. Махмурлукът не се отрази никак добре на емоционалното ми състояние. – Извинявай, че не отговорих на съобщенията ти.

– Няма проблем – кимна тя и погледът ѝ се смекчи.

Женевиев беше наследила очите на Дрейвън. Завиждах ѝ, че може да се погледне в огледалото и да види там живо парченце от него. А аз имах само снимка в чекмеджето на бюрото си, което отворях, щом се почувствах самотна.

– Готова ли са за дебюта на работа? – смених темата аз.

– Май да. Хубаво ще е пак да работя с Джим. Липсваше ми. – Усмихна се и прилади правата си черна пола. Комбинирала я бе с бледосиня блуза и обувки с тънък ток. Женевиев Рейнолдс привличаше вниманието като магнит. Беше зашеметяваща, от главата до петите.

Аз бях хубава, без да зашеметявам с прелестите си, но се чувствах добре в собствената си кожа. Самочувствие, което си бях отглеждала с години. Като малка предпочитам да се сливам с пейзажа и да следвам инструкциите с точките и запетаите. Защото чуждото внимание ми носеше синини, които да крия и обяснявам.

Чак след като се преместих в Клифтън Фордж, съумях да се разделя с миналото и да приема себе си.

Косата, която не ми разрешаваха да отрежа като дете, сега беше подстригана късо и изрусена до бяло. Повече никой нямаше да ме дърпа за опашката, докато ми крещи в лицето. В началото се подстригнах толкова късо, че приличах на момче. Напоследък бръсних косата си отстрани, а отгоре я бях пуснала по-дълга и я замях над едната си вежда.

Косата ми е декларация. Дрехите – също. Дребничка съм и не изглеждам добре с права пола и блуза, защо-

то нямам достатъчно извивки за целта. Пък и това облекло не е в стила ми. Предпочитам кубинки с дебели токове пред високи елегантни обувки. Всекидневното ми облекло се състоеше от широк анцуг с прилепнала тениска отдолу. Понякога обувях широки панталони с много джобове, слагах и широк колан, който да създаде илюзията, че имам някакво дупе. Изобщо, предпочитях мъжкото облекло. Обърнах гръб на момичешкия шик веднага щом напуснах Чикаго на осемнайсет.

Най-женственият ми тоалет оттогава беше съботният, тоест булчинската рокля.

Може би Джеремая се е събудил в събота сутринта с мисълта че е направил грешка. Че още е влюбен в момичето с дългата руса коса, което носи пастелни цветове и рокли с флорални мотиви. Че иска момичето, което аз бях оставила зад гърба си.

– Той, въъ... – Женевиев сбърчи нос. – Той обади ли ти се?

– Не.

Звук на двигател ме спаси от следващия въпрос, макар че намалението едва ли щеше да трае дълго.

Лео и Емет се появиха с харлитата си и спряха до телената ограда в дъното на паркинга. Тъкмо слизаха, когато Даш пристигна с мотора си.

Рядко се случваше да дойдат толкова рано, особено заедно, и най-вече Лео, който не обичаше да започва работата преди десет.

Явно Даш ги е викнал за съвещание, най-вероятно по моя въпрос. *Триста дяволи.*

Вратата на офиса се отвори и тримата влязоха един след друг. Стенният часовник показваше седем и половина, другите механици щяха да се появят чак в осем.

– Прес, как си? – Даш седна на един от столовете под

прозореца.

– Добре.

– Сигурна ли си?

Кимнах.

– Извинявайте, че...

– Не – вдигна ръка той да ме спре. – Няма да се извиняваш.

– Още не съм ходила отзад, но при първа възможност ще изнеса каквото е останало.

– Това го свършихме вчера. Има няколко кутии с твои неща, но всичко друго е прибрано.

Раменете ми увиснаха, стана ми гузно, че други е трябвало да разчистват след моя неуспешен опит за сватба.

– Аз щях да...

– Знаем, че и сама щеше да го направиш – намеси се Емет и се облегна на стената. Тъмната му коса беше вързана на тила. – Но вече няма нужда.

– Благодаря. И извинявайте.

– Спри. – Лео застана до Емет. – По-добре ли си?

– Да. – Физически определено бях по-добре.

Лео се отби у нас вчера. Другите ми писаха, но само той дойде. Донесе ми безалкохолно, солети и кисели краставички. Не остана дълго, само колкото да ми даде комплекта си за бърза помощ при махмурлук, после си тръгна и ме остави да тъна в самосъжаление. Сигурно е дошъл право тук да помогне с разглобяването на шатрата.

– Трябва да поговорим за нещо – каза Даш и се спогледа с Емет и Лео. – За две неща, всъщност. Първо, за Джеремая.

– Не искам да говорим за него, моля те. – Вдигнах умолителен поглед към шефа си.

– Не можем да си затворим очите, Прес. – Погледът му се смекчи. – Направо ми се повръща, като си помисля как-

во направи онзи боклук. Но... той е от „Стрелците“, а не искам те да се върнат в Клифтън Фордж. С огромно удоволствие бих му сритал смрадливия задник, но това би ни навлякло големи неприятности.

Джеремая се премести в Аштън преди три години, след като се присъедини към един рокерски клуб. Живееше и работеше там, а аз разделих живота си между Клифтън Фордж и Аштън, защото Джеремая „се нуждаел от ново семейство“. Истинското му семейство, онова в Чикаго, не му говореше от години. Появата му на бял свят била плод на непредвидена случайност и родителите му винаги са се държали с него като с нежелания изтърсак. Затова аз го подкрепих в решението му да стане част от рокерското братство.

Макар да разбирах, че не това братство му трябва.

„Стрелците“ години наред си бяха съперничили с бившия мотоциклетен клуб на Даш, Емет и Лео. Което означаваше, че разделям не само времето си, а и верността си. Три години яхах ограда от бодлива тел между семейството, което намерих тук, в сервиза, и мъжа, който ме помоли да му стана съпруга.

Джеремая заслужаваше да му сритат задника. Щедро и многократно. Но никога не бих помолила за това момчетата. Вече бях стъпила здраво от правилната страна на оградата и не бих изложила на риск семейството си.

– Стига, Даш – разкърши рамене Лео. – Това са глупости. Той...

– Моля те, Лео – прекъснах го аз и го погледнах в очите. – Нека сложим край на този разговор. Иначе за мен ще стане още по-трудно.

Той се намръщи, прокара пръсти през рошавата си руса коса и промърмори неохотно:

– Добре.

Женевиев си отдъхна, без да крие облекчението си.

– Радвам се, че сме на едно мнение. Не ни трябва но-ви неприятности.

– Точно така – каза Даш и кимна на сестра си. Двата-ма имаха различни майки, но бяха наследили тъмнокестеня-вата коса на Дрейвън.

– А второто нещо? – попита го Женевиев.

– Сутринта ми се обади Люк Роузън.

В стаята се възцари мълчание. Защо му е звънял начал-никът на полицията?

– И защо? – свъси вежди Емет. – Аз вчера говорих с него.

– Знам ли, от уважение към татко, предполагам. – Даш погледна към Женевиев. – Искаше лично да ти се обади, но предпочитам аз да ти го кажа.

– Добре – напрегна се тя. – Защо имам чувството, че но-вината е лоша?

– Лоша е. – Даш потърка брадичката си. – Една проду-центска къща от Лос Анджелис ще прави филм за убийс-твото на майка ти.

– Какво? – Женевиев се изстреля от стола си, Исая ско-чи след нея. – Имат ли право?

– Историята е обществено достояние – каза Даш. – Ще я извъртят по холивудски, така че само бог знае какво ще излезе накрая, но иначе – да, имат право.

– А Люк откъде е разбрал? – попита Емет.

– Режисьорът държал да е автентично, затова са поис-кали разрешение да снимат тук. Кметът е разписал в пе-тък. Рано тази сутрин се обади на Люк.

– Ще снимат филм в Клифтън Фордж. – Звучеше тол-кова невероятно, че чак не можех да повярвам. – Кога?

– Другия месец, май. Люк не беше сигурен. Общината има нужда от парите, затова са издали едногодишно раз-

решение на продуцентската къща.

– Това какво означава за нас? – попита Женевиев.

– Не знам – отговори Даш. – Но ако трябва да гадая, ще ни налетят като мухи на мед.

– Кой? Актьори и разни други ли? – попита Лео.

Даш кимна.

– Кметът намекнал, че режисьорът и част от актьорите вероятно ще искат да се запознаят с прототипите си. Така че очаквайте гости в сервиза.

Стомахът ми се сви на топка. Само това ми липсваше – каймакът на Холивуд да цъфне на работното ми място и да ме превърне в тъжната и жалка второстепенна героиня, която придава автентичност на сценария.

– Знаем ли кого очакваме? – попита Женевиев.

– Люк каза, че режисьор бил Камерън Хейгън.

– Онзи, дето спечели „Оскар“? – подсвирна Емет. – По дяволите! Кой друг?

Даш потърка отново брадичката си, явно се колебаеше.

– Люк знаеше само още едно име. Шоу Валънс.

Шоу Валънс.

– Мамка му! – измърмори Емет, а на мен ченето ми увисна до пода.

Значи нямаше да е някакво третокласно филмче. Дори такава като мен, която рядко гледа телевизия и още по-рядко ходи на кино, знаеше, че Шоу Валънс е от елита на Холивуд, истинска звезда. Американски герой. Веднъж си убивах времето във фризьорския салон с последния брой на „Пийпъл“ и попаднах на статия за Валънс, в която пишеше, че за последния си филм е получил хононар на стойност петнайсет милиона долара. Красивото му лице беше навсякъде благодарение на папараците, които го следваха по петите.

Само това ни трябваше, Шоу Валънс да се мотае в сер-

виза ни.

Исяя стисна ръката на Женевиев.

– Всичко ще е наред.

– Съмнявам се – поклати глава тя с преbledняло лице.

– Няма страшно, кукличке. – Той я придърпа за прегръдка. – Ще се опитаме да стоим настрана.

Приятелката ми се беше върнала в Клифтън Фордж преди броени дни, с надеждата да започне нов живот със съпруга си, а сега някакви неканени хора щяха да съживят спомените за смъртта на родителите ѝ.

– Да се надяваме, че няма да ни досаждат. Току-виж си свършили работата и изчезнали, преди да разберем – каза Даш в опит да успокои тревогите на сестра си. – Едва ли ще искат да говорят с нас поотделно. Пък и присъствието им ще бъде реклама за сервиза. Аз и Пресли ще удържаме фронта.

Лео изпръхтя.

– Или ще им кажем да си гледат работата.

– Без изцепки, моля. Казваме по едно „без коментар“ и толкова. Няма да им обръщаме внимание.

Да не им обръщаме внимание? Идеално.

Вчера, докато лежах на хладните плочки в банята, взех решение. Повече никой мъж нямаше да ме нарани. Джеремай щеше да е последният, когото допусках до сърцето си. Тази грешка нямаше да се повтори.

Оттук насетне щях да съм каменна принцеса. С лед във вените.

Ако Шоу Валънс или прочутият му режисьор приближава сервиза, щях да постъпя като Лео.

Да си гледат работата.

ДРУГИ КНИГИ ОТ ДЕВНИ ПЕРИ

Поредицата ЛАРК КОУВ

Неуверена

Незабележима

Наранени

Неразбрана

Поредицата ТЕНЕКИЕНИ НОМАДИ

Кралят на номадите

Мрачен рицар

Каменна принцеса